

Παραδόξως άλλοι, όπως ο φιλόλογος και ταγκούνης θεός Σκρούτζ, αν και πανομοιότυποι, δικαιώνονται σχεδόν πάντα για τις επιλογές τους χωρίς να τους αποδίδεται ο χαρακτηρισμός του «κακού». Οι τιμορίες και οι αμοιβές ακολουθούν τις πράξεις των πρώτων, αλλά σπάνια είναι υλικής μορφής. Οι γενναίοι αρκούνται συνήθως σε έναν έπαινο ή σε κάποιο μετάλλιο, ενώ οι «κακοί» πηγαίνουν στη φυλακή ή μετανιώνουν και αλλάζουν στάση ζωής. Ενδιαφέρον, επίσης, παρουσιάζουν και τα πρότυπα οικογένειας τα οποία προβάλλονται: ιδιάζουσες συνθέσεις (οικογένεια Ντίονεϊ), αμφίβολες συγκατοικήσεις (Τομ και Τζερν), μοναχικές σχέσεις πατέρα-γιου (Σπάικ και Νάικ) και οικογένειες με «προχωρημένες» απόψεις (η οικογένεια της Ναταλίας).

Τέλος, αρκετά σύγχρονα προβλήματα όπως η ρύπανση του περιβάλλοντος, η εξόρτηση από την τηλεόραση, η ανεξέλεγκτη έκρηξη της νέας τεχνολογίας αδυνατούν να προβληματίσουν τον αναγνώστη, λειτουργώντας αποκλειστικά ως αφορμή δράσης και πλοκής της ιστορίας.

Οι ιστορίες, τα αφηγήματα, τελειώνουν σχεδόν πάντα με ένα νομοτελεστικό τρόπο και οι λύσεις συνοδεύονται συνήθως από ηθική επιβράβευση και/ή υλική ανταμοιβή. Το θετικό στοιχείο το οποίο παρατηρείται είναι ότι δεν προβάλλεται μια κοινωνική οργάνωση σε ιδανική και ιδεατή μορφή, δηλαδή ένας κόσμος χωρίς συγκρούσεις και αδιέξοδα.

Βιβλιογραφία

- Αυδίκος, Ε. 1996. (Επιμ.). *Από το παραμύθι στα κόμικς*. Αθήνα: Οδυσσέας.
 Beaugrande, R. de -Dressler, W. 1981. *Introduction to Text Linguistics*. London/N. York: Longman.
 Βιβλιολογείον. 2001. *Έρευνα για τις στάσεις των παιδιών απέναντι στο βιβλίο ως αντικείμενο*. Φλώρινα: Γενική Γραμματεία Νέας Γενιάς, Παιδαγωγικό Τμήμα Δημοτικής Εκπαίδευσης Φλώρινας.
 Γεωργακοπούλου, Α., Γούτσος, Δ. 1999. *Κείμενο και επικοινωνία*. Αθήνα: Ελληνικά Γράμματα.
 Κάσινας, Χ. 1997. «Χαρτογραφώντας την αναγνωστική συμπεριφορά των μαθητών». Αθήνα: ΕΚΕΒΙ. *Ανάγνωση και σχολείο*.
 Κολιοδήμος, Δ. 1982. *Τα κόμικς*. Αθήνα: Αυγόκωφ. Λογοτεχνικά κείμενα και θεωρία.
 Κουτσογιάννη-Μίχου, Σ. 1997. *Η γλώσσα της διαφήμισης*. Κειμενογλωσσολογική προσέγγιση του διαφημιστικού κειμένου. Αθήνα: Gutenberg.
 Μπασιλός, Γ. 2000. *Κοινωνιολογία*. Αθήνα: Γρηγόρη.
 Πάτσιου, Β. 1995. *Η Διάπλασις των παιδών*. Αθήνα: Καστανιάτης.
 Ροντάρη, Τ. 1994. *Γραμματική της φαντασίας*. Αθήνα: Τεκμήριο.
 Σελλάτος, Μ. 1982. «Πάσεις και Προσώδια Στοιχεία στην Κοινή Ν.Ε.» στο Κουτσογιάννη-Μίχου, Σ. 1997. *Η γλώσσα της διαφήμισης*. Κειμενογλωσσολογική προσέγγιση του διαφημιστικού κειμένου. Αθήνα: Gutenberg.
 Σουλιάτης, Μ. 1995. *Αλφαριθμητικό για την ποίηση*. Θεσσαλονίκη: Γ. Δεδούση.

Λέξεις - κλειδιά

Πληροφορητικότητα

Διακτισμός

Κόμικς

Οικονογραφημένα βιβλία

Αναγνωστική Παναγιώτα

Ο ΡΟΛΟΣ ΚΑΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΩΝ ΚΕΙΜΕΝΙΚΩΝ ΔΕΙΚΤΩΝ ΣΕ ΑΦ ΜΗ ΑΦΗΓΗΜΑΤΙΚΑ ΚΕΙΜΕΝΑ

Abstract

Discourse Markers are characterized, by the majority of researcher elements, since they do not merely function as text cohesion mechanism in its organization levels indicating the relations governing its intralinguistic environment. Given that there is no general agreement concerning the elements belong to discourse markers category, we will attempt to demonstrate discourse markers are and what functions they accomplish. Next we will discuss the text organization by analyzing their frequency, distribution and to the text organization by analyzing their frequency, distribution and of narrative and non-narrative texts. The aim of our effort is to localize if any depending on their position, frequency and text type in which appear.

Εισαγωγή

Παρά το μεγάλο ερευνητικό ενδιαφέρον και τις αναρίθμητες μελέτες των κειμενικών δεικτών (Schourup 1985, Schiffrin 1987, 1994, Fraser 1988 κ.α.), δεν έχει ακόμη επιτευχθεί γενική ομοφωνία ως προς το τι είναι, ποια στοιχεία περιλαμβάνονται σ' αυτήν την κατηγορία και πώς χαρακτηρίζονται. Εκτός αυτού δεν υπάρχει ομοφωνία ούτε χρησιμοποείται μεγάλη ποικιλία όρων όπως, για παράδειγμα, δείκτες (Schiffrin 1987, Γεωργακοπούλου/ Γούτσος 1999), πραγματικοποιητές (Fraser 1996, Brinton 1996), πραγματολογικές εκφράσεις (Erman 1987), πραγματολογικά συνδετικά στοιχεία (Γούτσος 1999), συνδετικά (connectives: Blakemore 1987, 1988), ενδεικτικές (Γεωργακοπούλου/ Γούτσος 1999 κ.α.). Στην ελληνική βιβλιογραφία οι όροι δείκτες οργάνωσης του λόγου (Αρχάκης 1998,